

Vasvári és Matusik uraknak illene most lemondaniuk

2022 október 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

De hát egy frászt!

Amy Coney Barrett az Amerikai Egyesült Államok legfels?bb bíróságának bírája. Házas, nyolc gyermek édesanyja. Amy Coney Barrett nemrég szerz?dést kötött az egyik legnagyobb kiadóvállalattal egy könyv megírására, amely arról szól, hogyan kerülhetik el a bírák, hogy személyes érzelmeik befolyásolják döntéseiket az igazságszolgáltatásban. A Penguin Random House állítólag kétmillió dollárt fizet a bírón?nek a könyvért. Most több százan, írók, szerkeszt?k, kiadói szakemberek, kávéf?z?lányok és kifutófiúk *nyílt levélben* szólították fel a kiadót, hogy álljon el az üzlett?l, s ne merészelje megjelentetni Barrett könyvét.

A bírón? hibája ugyanis nem kicsi (azon kívül, hogy Donald Trump nevezte ki): a Roe kontra Wade ügyben ? is azok közé tartozott, akik megszavazták, hogy az abortusz szabályozása az USA tagállamainak hatáskörébe tartozzon a továbbiakban. A liberálisok, a demokraták, az újmarxisták azzal vádolják a legfels?bb bíróságot, hogy ezzel a döntéssel lényegében betiltotta a m?vi terhességmegszakítást, ami ugyan nem igaz, de az igazság ezeket a csoportokat soha nem érdekelte. A nyílt levelet aláírók persze sietve kinyilvánították, hogy életüket és vérüket a szólásszabadságért, és utolsó leheletükig harcolnának a cenzúra ellen, de az már mégiscsak sok, hogy ennek a n?nek a könyvét ki meri adni valaki.

Minderr?l tudomást szerzett hazánk washingtoni nagykövete, s azon mód berendelte magához Barett asszonyt. Úgy tudjuk, a nagykövet támogatásáról biztosította a bírón?t és társait, akiket egyébként hónapok óta folyamatosan támad az amerikai baloldal, a média, volt, akit már fizikai fenyegetés is ért az abortuszügyben hozott döntés miatt. A magyar nagykövet a Twitteren is üzent az Egyesült Államok kormányának, és felszólította Joe Biden elnököt, ítélje el a szólásszabadság megsértését, a cenzúrát, és tegyen hathatós lépéseket az igazságszolgáltatás függetlenségének biztosítása érdekében.

De hát egy frászt! A történet els? része igaz ugyan, de természetesen a washingtoni nagykövetünk senkit nem rendelt be, s nem oktatta ki soha az Egyesült Államok kormányát a jó magaviselet mikéntjér?l. Magyar nagyköveteknek nem szokásuk beleszólni a fogadó országok belügyeibe, s gyanítom, ha diplomatánk ilyesmire vetemedne, irtózatos botrány törne ki miatta, arról nem beszélve, hogy bármelyik amerikai bíró úgy küldené el a fenébe, hogy a tengeren innen sem biztos, hogy érné a lába a földet.

Ilyesmit csak az Egyesült Államok arrogáns, pökhendi, a birodalmi g?gt?l felhevült demokrata nagykövetei, ügyviv?i engednek meg maguknak, akik úgy viselkednek, mintha „?k sz…rták volna e földet is alánk”. Mint például a Budapestre nemrég kinevezett David Pressman, aki rövid ittléte alatt már annyi sz…rt kavart, hogy az ember csak befogott orral mer a Szabadság téri nagykövetség felé menni, mert ott nagyon b?zlik valami. De hagyjuk is Pressmant, ? teszi a dolgát, amivel megbízták. Mikor érdekelte az Egyesült Államokat a nemzetközi jog, a másik ország szuverenitása, a diplomácia, ha a saját érdekeir?l volt szó? Örülhetünk, ha nem rakéták robbanására ébredünk, mint oly sok nép az elmúlt évtizedekben.

De itt vannak a mi drága bíróink, akik egy *füttyentésre a gazdi lábához szaladnak*, s nyilván elpanaszolják neki a dialektikus és történelmi mindenszarizmus összes tételét a diktatúráról, a sajtószabadság hiányáról, de f?képpen a magyar igazságügyre nehezed? kormányzati nyomásról, amelynek persze ?k, ?k ketten mindenképpen h?siesen ellenállnak, de ha már rakétákat nem küldenek, drága Mr. Pressman, legyen méltó a nevére és gyakoroljon nyomást a kormányra, ha lehet, kezicsókolom, nagyságos úr. De egyébként ha mást nem is, ?k szívesen adnak tanácsot bármelyik civil szervezetnek, ahova némi dollárok gurulnak.

Matusik Tamás és Vasvári Csaba. Jegyezzük meg ezt a két nevet!

Bár aki járatos a magyar közéletben, régóta ismeri ?ket, különösen Vasvárit, aki a 2006-os rend?rterror idején úgy viselkedett az áldozatokkal, mintha már el?re megmondták volna neki az ítéleteket, ezért is nevezik sokan *vérbírónak*. Még szerencse, hogy hibás és gyalázatos döntéseit másodfokon kijavították. De elnézést, ?k a bírálhatatlan bírák, döntéseiket és személyüket nem illik és nem is szabad kritizálni, mert hamar a tárgyalóteremben találja magát az ember, ahol aztán el is ítélik, min? véletlen! Pedig hát sokszor az a véleménye az egyszeri magyar embernek, hogy egyes bírák nemhogy igazságot, de még jogot sem szolgáltatnak hazánkban. De nem, Matusik és Vasvári bíró urak nem ilyenek, náluk a jognak és az igazságosságnak az asztalánál mindenki egyformán foglal helyet, s a szellem napvilága úgy ragyogja be házukat, hogy még éjszaka is áramot termel a

napelem-atomer?m?. Vagy mi.

A Magyar Bírói Egyesület évekkel ezel?tt felszólította a sajtó képvisel?it, hogy „a jogállami alapelveket tiszteletben tartva tartózkodjanak a bírák személyét, a bíróságok tekintélyét öncélúan és indokolatlanul támadó megnyilvánulásoktól”, és felhívta a sajtó munkatársainak figyelmét „a jogállami alapelvek és a bírói függetlenség tiszteletben tartására” . Rendben, én készséggel elhiszem, hogy nevezett bírák olyan objektívek és függetlenek, mint a ma született bárány. Akkor már csak az a kérdés, mi a fészkes fenét keresett ez a két ragyogó az amerikai nagykövetnél? Milyen min?ségükben, kiknek a megbízásából, felhatalmazásával, és mi volt a céljuk a látogatással? Nem gondolják-e, hogy látogatásukkal éppen ennek a függetlenségnek adtak egy nagy pofont? Nem elég ugyanis függetlennek lenni, annak is kell látszani. A magyar bírói kar két oszlopos tagja nem kollaborálhat egy idegen ország nagykövetével, mert egy külföldi diplomata, még ha elvben szövetséges ország küldötte is, mindig saját kormánya érdekeit fogja képviselni, nem a magyarokét. De vajon kit képviselnek az amerikai nagykövetnél járó bírák? Összhangban áll-e mindez az oly sokszor emlegetett átláthatósággal és integritással, nincs-e dermeszt? hatással a bírói függetlenség általános megítélésére?

Az is tolvaj, aki az emberek bizalmát meglopja – tanította Nyilas Misit a tanára. Vajon nem lopta-e el ez a két bíró t?lünk a bizalmat, hihetünk-e ezek után függetlenségükben? S vajon nem nehezedik-e rá az univerzum sötét anyagaként a dönt? többségében tisztességes és elfogulatlan bírói karra ez a bizalmatlanság? Ha igen a válasz, Vasvári és Matusik urak nem tennék-e jobban, ha – miután elmagyaráznák a magyar népnek, amelynek nevében ítélkeznek, mit kerestek a nagykövetségen – hoznának egy nehéz ítéletet – önmaguk felett. Meggy?z?désem, hogy rengeteg új lehet?ség várna rájuk a bírói karon kívül is. Open Society, Amnesty, Helsinki, TASZ stb. Végtelenek a hálózat lehet?ségei.

S ha már ilyen módon felszabadulna rengeteg idejük, Mr. Pressman hóna alá csaphatná ?ket, s visszarepülhetnének együtt az Egyesült Államokba. Kiállni a amerikai bíróságok függetlenségéért, megvédeni a megtámadott bírákat, megvédeni a szólásszabadságot, vagy esetleg elmehetnének a *Berkeley Egyetemre*, visszautasítani a zsidó hallgatókat ér?, egyre terjed? széls?balos antiszemitizmust. S ha már Amerikában minden tökéletes, szívesen várjuk ?ket vissza. S a hosszú úton talán kezükbe vehetik majd Amy Coney Barrett új könyvét, amelyben arról ír, hogyan lehet a személyes érzelmeket hátrahagyva ítélkezni mások felett.

Néz? László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló